

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 29. marts 2013

Kirkedag: Langfredag/A

Tekst: Mk 15,20-39

Salmer:

SK: 188,1-2 * 189 * 190 * 191 * 192

LL: 188,1-2 * 189 * 190 * 191 * 192

Så hænger han dér! Dér på korset, som en gemen forbryder.
Der er ingen storhed over ham. Der er ingen guddommelighed
over ham. Der er intet mandigt over ham.

Så hænger han dér! Forslået, forrevet, forpint. Frarøvet sine
klæder, kun iført et lændeklæde. Men i dagens anledning og
som en hån mod ham bærer han en krone, en kongekrone –
bundet af tornegrene.

Så hænger han dér! Hans hår er vådt. Væddet i sved og
soldaters spyt, da de hånede ham i kroningsceremonien. Ned
over ansigtet er strimer af blod efter tornenes **skæren** sig ind i
hovedbunden, da den blev presset ned over hovedet på ham.
Hans skuldre bærer tydeligt mærker efter at have slæbt den
store korsbjælke et stykke af vejen til Golgata-højen. Fra
ryggen løber væske og blod ud af de mange sår, piskan efterlod,
som soldaten svingede over ham. Fra hænder og fødder løber
blod fra hullerne, der er fyldt ud med store, grove nagler slået i
med taktfaste hammerslag.

Så hænger han dér! Ensom, og dog i selskab med to røvere.
Forhånnet af velstillede og måske også velpolstrede tempelfolk.
Latterliggjort af skuffede mennesker, der troede de med ham
skulle smage magtens sødme over deres undertrykkere: romere,

farisæere og andre korrupte eller magtskyge mennesker og instanser.

Så hænger han dér! For øjnene af sin mor og den discipel, han elskede som en bror, og gør til sin mors søn i sine smerter stønnen. Måske genkalder hun sig Simoens ord, den gamle, blinde mand i templet, der priste Gud for at have set Guds frelse, da han så barnet ved dets omskærelse. Ordene om, at dette barn ville blive til fald og oprejsning. Ordene om, at et sværd ville gennembore hans moders sjæl. Maria er magtesløs. Hun kan ikke hjælpe sin søn. Hun kan ikke væde hans sprukne læber eller tørre blod og sved af hans pande. Hun kan ikke lindre hans smerter. Hun, som burde bære ham, kan slet ikke forstå, at han i denne stund bærer hendes byrder. Måske mor Maria – som altid – også gemmer disse hans sidste korsord i sit hjerte. Og der står en romersk officer. Måske er Maria og han mere enige end nogle af dem aner og mere end nogle andre mennesker på den hele jord. Maria, hans kærlige jødiske mor, og officeren, hedningen og måske også afgudsdyrkeren – ser, hvad ingen andre ville se: Han er Guds Søn.

Så hænger han dér! Midt mellem himmel og jord. Som om, hverken jord eller himmel vil kendes ved ham og bare vil af med ham. En skændsel for mennesker. En forbandelse for Gud. For en gangs skyld er Gud Herren og mennesker enige: Han, der hænger dér, er os ikke værdig.

Så hænger han dér! Ofret af menneskers magtskyge. Ofret af mennesker til forsvar for Gud. Ofret på løgnens alter. På selvretfærdighedens og selvforherligelsens alter. Ofret i Den Helliges retfærdighed. Ofret for den synd og død, der gang på gang i stort og småt smadrer menneskers tro, håb og kærlighed og vender mennesker fra Gud Herren i vantro og ulydighed og begær.

Så hænger han dér! Som et offerlam. Udvalgt af Gud Herren selv, ikke langt fra den høj, hvor Abraham i sin tid ville ofre sin søn Isak; men hvor Gud Herren gav ham et andet offer i stedet, i løn for hans trofasthed og tillid til Gud. Offeret på korset er ikke nogen belønning for trofasthed og tillid – og dog er det et offer i dybeste og største kærlighed.

Så hænger han dér! Det eneste menneske, der aldrig tænkte ondt om andre. Det eneste menneske, der aldrig havde en skjult dagsorden. Det eneste menneske, der aldrig svigtede, løj, bedrog. Det eneste menneske, der aldrig faldt i fristelsen til at redde sit eget skin eller handle til egen fordel. Det eneste menneske, der aldrig forbrød sig mod Guds vilje til at elske mennesker og gøre det nødvendige for deres livsglæde. Det eneste menneske, der aldrig mistede troen på Guds kærlighed, nåde og tilgivelse. Det eneste menneske, der i ydmyghed havde en ophøjethed, der kun er Den Guddommelige selv værdig. Det eneste menneske, der både sagde ”Jeg vil” og gjorde det. Det eneste menneske, der hjalp syndige mennesker med et: ”Jeg fordømmer dig heller ikke!” Det eneste menneske, der virkelig fortjener al menneskelig hæder og ære.

Så hænger han dér! I stedet for alle os, der er skyldige i alt det, han er uskyldig i. I stedet for alle os, der ustandselig falder i og forfalder til alt det, hvori han stod fast. I stedet for alle os, der kan siges præcis de samme ting om, som er sagt om ham – bare med omvendt fortegn. I stedet for mig! I stedet for min skyld!

Så hænger han dér! Frelseren og Forsoneren. Og for hans skyld behøver jeg aldrig mere at bede om Guds tilgivelse for mine synder. Med Jesus er tilgivelsen blevet mit livs vilkår. Den lange fredag i historien, blev tilgivelsen givet til verden. Guds tilgivelse for alle synder af hver en art i både fortid, samtid og fremtid. Ved Jesu kors besegler Gud, at hvad mennesker end

finder på at bedrive af synder i al fremtid, det er tilgivet ved det kors. Her er al synd forbandet og betalt. Vi har Guds tilgivelse. Vi må bede om, at vi også kan tage den til os. Tage Guds tilgivelse til os, og deri tilgive os selv og hinanden.

Så hænger han dér! Den største gåde i verden. Guds kærligheds udtrykte billede. Gud er en givende Gud. Gud gør selv det nødvendige for menneskers frelse. Ved Jesu kors kan Gud og mennesker mødes og i Jesu kærlighed forenes. Da er Guds kærlighed og Menneskesønnens liv fuldbragt. Da er jeg et Guds barn.

Derfor hænger han dér!

Amen!